

100

Bea Prins

'Vroeger zaten we in de winter met z'n allen rond de potkachel'

Bea Prins is 100 jaar. Hoe kijkt deze kunstenares en pedicure terug op de eeuw die achter haar ligt, en wat vindt zij van het huidige tijdsgewricht?

Door Marjon Bolwijn Foto's Aurélie Geurts

Bea Prins met haar man Pieter Prins in hun woning rond 1954. 'Alles wat ik heb meegemaakt en heb gedaan, is op mijn pad gekomen. Zoals Pieter. Toen ik hem voor het eerst zag, voelde ik mij heel sterk tot hem aangetrokken.'

Kunstenares Bea Prins moest anderhalf jaar geleden haar vrije leven in een dijkhuisje met atelier opgeven en woont sindsdien in een verzorgingshuis in het centrum van Sittard. Met opzet zit ze met haar rug naar het raam. Dan hoeft ze het uitzicht met bebouwing en het drukke autoverkeer niet te zien. In haar huisje was het uitzicht louter groen, nu kijkt ze uit op haar mini-museum met eigen werk van glas en keramiek. Ze draagt zoals elke dag een rode kunstbloem in haar opgestoken haar. Op haar gezicht verschijnt om de haverklap een brede lach.

Door de energiecrisis vliegen de tips hoe te besparen én warm te blijven in de winter ons om de oren, heeft u wijze raad?
'Je kunt in huis alles aantrekken

wat je tot je beschikking hebt: een warme trui, eventueel nog een trui, een warm vest, een sjaal, handschoenen, wollen sokken en sloffen. Het is belangrijk warme voeten te hebben, dan wordt de rest van je lichaam ook warm.'

U groeide op zonder centrale verwarming. Hoe werd uw ouderlijk huis verwarmd?

'We hadden een potkachel waar we in de winter met z'n allen omheen zaten, heel gezellig. Als we naar bed gingen, kreeg iedereen twee kruiken mee: een jeneverkruik voor bij je voeten en een rubberen kruik voor op je buik. We hadden ook een open haard, maar die ging alleen tijdens feestdagen aan.'

Hoe kijkt u terug op uw jeugd?
'Het was een geweldige tijd. Er was geborgenheid in het gezin, dat is waar een kind naar verlangt. Mijn

ouders waren niet streng en lieten mij vrij. Ik deed mijn best lief te zijn en kreeg bijna altijd een 'ja', zelden een 'nee'. Ik was een nakomertje. Mijn zus was 13 jaar ouder dan ik en mijn broer 10 jaar. Al vanaf mijn 4de ging ik met mijn ouders mee naar de opera. Ik zat op ballet en mocht tijdens de voorstelling dansen op het podium. Mijn vader was dirigent van het Residentie Orkest en de Franse opera. Mijn moeder was zijn grote steun; waar hij was, was zij. Hij rekende erop dat zij hem bij alles hielp.'

In uw geboortjaar 1922 kregen vrouwen kiesrecht. Hoe heeft u de positie van vrouwen zien veranderen?

'Ik zat er middenin, maar was er niet zo bewust mee bezig. Als meisje zat ik op de nutschool, in een speciale klas voor leerlingen die werden voorbereid op studeren. Na de lagere school ging ik naar de meisjes-hbs. Ik wilde arts worden. Maar de oorlog en het huwelijk voorkwamen dat ik medicijnen ging studeren.'

'Toen ik in 1942 trouwde, besepte ik dat het van studeren niet meer zou komen. Ik deed mijn plicht zoals mijn vader het mij had voorgeschreven en werd huisvrouw. Ik heb er altijd andere activiteiten naast gedaan, zoals vormen maken van gips, keramiek en later kwamen daar sculpturen van glas bij.'

'Mijn man is vrij jong gestorven, in 1971. Van zijn pensioen kon ik het een tijdje doen. Om mijn drie zoons te kunnen laten studeren had ik meer inkomsten nodig. Ik ben een opleiding voor pedicure en assistent-fysiotherapeut gaan doen. Toen ik aan het werk ging, werd ik als vrouw wel een beetje raar aangekeken. Daar trok ik mij niks van aan, want ik moest verder met mijn leven.'

Dus doordat u alleen kwam te staan, ging u zichzelf alsnog ontwikkelen?

'Zo zou je het kunnen zeggen. Ik ben er zeer zelfstandig van geworden.'

Maar ik kan niet zeggen dat het een gemakkelijke tijd was. Het alleen zijn, en de gedachte alleen te zijn, maakten het moeilijk. Ik moest mijzelf omhoog trekken, om een voorbeeld te zijn voor mijn kinderen. Dat besef gaf mij kracht. Zodra de kinderen uit huis waren, kreeg ik weer tijd voor keramiek. Jaren later verhuisde ik naar een dijkhuisje bij de haven van Schipperskerk, de garage van de huisbaas mocht ik gebruiken als atelier. Tot mijn 95ste heb ik met klei en glas gewerkt. Dat mis ik nog wel.'

Heeft u het jammer gevonden dat u geen arts bent geworden?

'Nee, mijn instelling is: het leven gaat zoals het gaat en kennelijk moet gaan.'

Geloof u in lotsbestemming?

'Alles wat ik heb meegemaakt en heb gedaan, is op mijn pad gekomen. Ik heb het niet opgezocht. Je moet niet nadenken, maar de dingen laten gebeuren. Toen ik Pieter, mijn man, voor

het eerst zag, voelde ik mij heel sterk tot hem aangetrokken. Ik herinner mij nog dat ik een jas opzij moest duwen om hem niet uit het oog te verliezen, en hem achternarende. Hij liep door. Maar later kwam er een tweede kans.'

'Ook ben ik, al jong, mensen tegengekomen die bezig waren met klei. Zo ben ik zelf keramiek gaan maken. Ik had het ook niet kunnen doen, maar mijn onderbewustzijn en mijn handen wilden het. Ik begon eenvoudig met bordes en vazen en zodra ik de techniek onder de knie had, ben ik gaan experimenteren met vormen. Ik kon mijn werk exposeren en ging workshops geven.'

Hoe kijkt u aan tegen de huidige dreiging van een nucleaire oorlog?

'De angst voor een Derde Wereldoorlog begin jaren tachtig kan ik mij nog goed herinneren. We dachten dat de wereld zou vergaan door kruisraketten. Nu, met de dreigementen van Poetin, ben ik niet zo somber. De mens wil niet vergaan, want heeft een oerinstinct tot overleven. Poetin ook, ook omdat hij twee dochters heeft. Hij zal uiteindelijk aan het kortste eind trekken.'

Ik hoorde dat u een warme belangstelling heeft voor heksen.

'Ik voel verbondenheid met goede personen. Een heks was een vrouw die anderen hielp met groenten en kruiden, totdat er iemand jaloers werd en haar heks noemde en ze op de brandstapel terecht kwam. Ik heb mij verdiept in het leven van heksen, en heb ervan geleerd hoe mensen met elkaar kunnen omgaan en dat het belangrijk is geduld met elkaar te hebben.'

Er ligt een doosje met tarotkaarten op het tafeltje naast u, waarvoor gebruikt u die?

'Voor momenten dat ik het moeilijk heb, dat is vaak genoeg het geval geweest. Dan trek ik een kaart uit de sta-

'Het leven draait niet om bezit, maar om persoonlijke groei. We zijn op aarde om te leren. In de

100
JAAR

Ter gelegenheid van het 100-jarige bestaan van de Volkskrant vertellen 100-jarige Nederlanders in een interviewserie over hun levenswijzen.

Bea Prins: 'Luisteren is de beste manier om anderen te helpen.'

pel, die zet mij aan het denken. Ik ga mogelijkheden zien. De keuze die ik maak, kan mij een stapje omhoog brengen. Ik heb bijvoorbeeld een leer de koning getrokken. De koning is een heerser. Wil ik een heerser zijn? Nee. Ik ben een luisteraar en een twijfelaar, maar wel een goede twijfelaar. Als ik eenmaal een besluit neem, kom ik daar niet meer op terug. Ik ben allang blij dat ik een keuze heb gemaakt, haha!

Wat zijn voor u moeilijke momenten, geknipt voor een tarotkaart?

'Als ik niet meer weet hoe ik verder moet. Dat kan deprimerend werken waardoor je in een zelfde gedachten-gang blijft ronddraaien. Als je niks onderneemt, kom je daar niet uit.'

Ziet u als luisteraar veranderingen in zaken waar mensen mee zitten?

'Tegenwoordig worstelen mensen in de eerste plaats met de angst te weinig geld te hebben. Als je angst toelaat, activeer je die en zo wordt dat gevoel alleen maar groter. Het is waar dat je meer macht en invloed hebt als je veel geld hebt. Dat vind ik waardeloos.'

'Het leven draait niet om bezit, maar om persoonlijke groei. We zijn op aarde om te leren. In de levens die je leidt, kom je tot steeds meer inzichten die je op een hoger plan brengen. Ons onderbewustzijn wordt steeds sterker. Er komt een moment dat we de eindfase van groei bereiken, en het duizendjarig rijk aanbreekt, waarin iedereen vrij en blij is en klaarstaat de ander te helpen, waar geen ruzie en oorlog meer zijn. Het geeft mij een gevoel van rechtvaardigheid dat iedereen daarheen gaat.'

Wat heeft u de afgelopen honderd jaar geleerd?

'Zolang je vinger en duim niet even groot zijn, blijf je leren. We zijn onderdeel van het universum, het maakt niet uit of je mens, dier of boom bent. Het klinkt misschien raar of arrogant als ik zeg dat ik de hemel op aarde wil brengen. Maar toch is het zo, een beetje. Die aanleg heb ik door mijn vorige levens. Ik doe dat door te luisteren naar anderen.'

'Luisteren is de beste manier om anderen te helpen. Als je je daaraan overgeeft, krijg je heel wat te horen. Daar leer je veel van; je gaat verbanden zien in hoe mensen met elkaar omgaan. Wat steeds terugkeert in de verhalen is dat mensen zich gekwetst voelen en in een hoekje gedrukt, niet gezien. Het beste is als ze al pratend tot het inzicht komen hoe dat gevoel is ontstaan en zelf oplossingen bedenken ermee om te gaan. Vaak blijkt het gevoel waarmee je zit na een nacht slapen alweer lichter. Slapen is loslaten.'

Klopt het als ik u typeer als spiritueel, creatief en goedlachs?

'Dat zou kunnen. Ik ben zeer tegen negativiteit. Dan ga je achteruit. Goedlachs ben ik geboren. Maar je kunt het jezelf ook aanleren, door het gewoon te doen. Van alles kun je de positieve kant onderzoeken. Als je die ziet, bereik je het hogere en hoef je niet meer terug te komen in een volgend leven.'

Het is opvallend dat alle 100-jarigen die ik interview net als u een positieve levensinstelling hebben

'Dat geloof ik direct. Van treurig zijn word je niet oud.'

levens die je leidt, kom je tot steeds meer inzichten die je op een hoger plan brengen.'